

דברי הכפר

אין טעם לכעוס על עצמך על מה שהיה.
קיבלת את ההחלטה הטובה ביותר
שיכלת לקבל, עם המידע שהיה לך באותו זמן.

מאיד אפסלר למקן.
זה הזמן להתמקד בפיתרון.

מסרי ישראל 050-5728080

ד"ר אלה
השראה קצר ולעניין

גיליון מס. 2777 * כ"ז סיוון תשפ"ג * 16 ביוני 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור: dorittb1963@gmail.com

שושנה

תודה רבה על עריכת עלון "דברי הכפר" במשך כ-25 שנים.

תודה על ההשקעה, על הזמן והסבלנות.

תודה על כי עשית ימים ולילות כדי שהעלון יצא בזמן.

תודה על עריכה מקצועית, אסטטית ועדכנית.

תודה על סיפורים מקסימים, על מדור "דברי העורכת" שתמיד היו רלוונטיים לתקופה ותמיד נכתבו בטוב טעם ומעניינים.

תודה על המסירות ועל תרומתך האדירה לקיבוץ.

תודה על מי שאת ועל כל מה שנתת, ולא ויתרת למרות מחלוקות לא מעטות וקשיים בדרך.

ולמרות ימים קשים שעברו מידי פעם עלייך, על קרוביך ועל הקיבוץ.

מאחלת לך אריכות חיים בריאים, הנאה מרובה מהילדים, הנכדים, והנין (כן ירבו) ומכל המשפחה והחברים.

דואר ראש פינה

1. כבר 120 שנה שיש משרד דואר בראש פינה. כולנו מכירים אותו כי היינו בו לפחות פעם אחת בחיינו. חברת דואר ישראל כידוע לכל מספקת לאוכלוסיית ישראל את שירות הדואר האוניברסלי ושירותי בנק הדואר תחת הסיסמה: "מכל אחד, לכל אחד, בכל מקום, כל יום ובמחיר שווה לכל נפש".

2. השבוע נודע שחברת דואר ישראל סוגרת את סניף הדואר בראש פינה. מישהו הפסיק את הזרם בסניף המרכזי. מעבר לתחושת העלבון ולהרגשת הנטישה על כך שבנק הדואר בראש פינה מצטרף לחדר המיון הקדמי שנסגר בקריית שמונה ושכלל לא נפתח בחצור, עומדת כתמרור ההבטחה של ראש הממשלה שהפרטת השירות הציבורי "תייעל" אותו. אז הנה לכם, אין לכם שירות יעיל יותר לציבור מסניף דואר שנסגר. הצבי ישראל על במותיך. חלל.

יארצייט מס' 1 | אברהם חלפי | משורר הדברים הקטנים

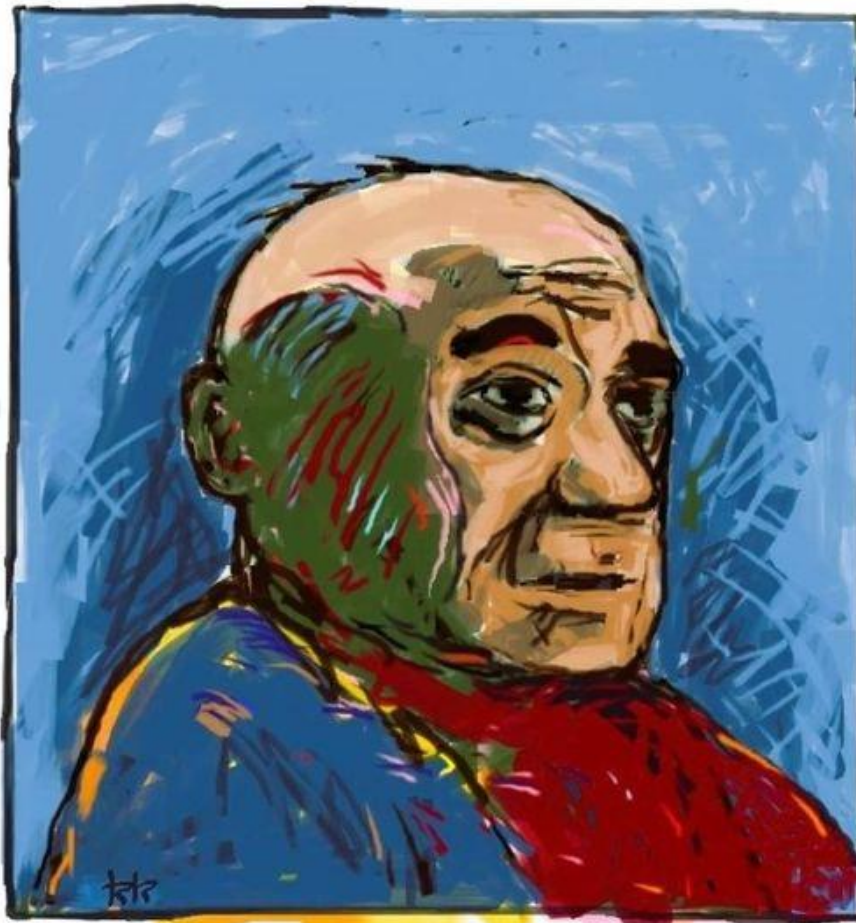
1. הפילוסוף הצרפתי קלוד לוי שטראוס כתב פעם שאנו חווים חוויה אסתטית כאשר אנחנו פוגשים במיניאטוריזציה, הזְעָרָה, של מעשה הבריאה. זה מה שקורה כאשר שיריו של חלפי ואני נפגשים. אברהם חלפי מזכיר לי בשיריו הצנועים שקטן הוא יפה. שמיניאטורה עשויה לעתים להכיל לא פחות ולעתים אף יותר מיקום ענק, גדוש גלקסיות מרהיבות המתנגשות זו בזו.

2. חלפי, שבשבוע שעבר מלאו 43 שנים למותו, מחזיר אותי, בתקופתנו המונפצת בדימויים נוצצים, רועשים ורבי רושם, אל הקסם השוכן בעולמם של הדברים הקטנים והאמיתיים. הוא שב ומגלה לי פעם אחר פעם, מה שידעתי זה מכבר, שהקול הקטן, אם הוא מכוון נכון, יכול להסעיר מאוד את הנפש.

ושאלוהים שוכן גם בפרטים הקטנים. מה שאני אוהב בחלפי הוא שהקול שעולה משירתו הוא צנוע. קטן. לא גרנדיוזי בעליל. שירים על ציפורים הנופלות מהקן. תוכי יוסי. שיכורים. לאן שתביט בעולם שירתו הקטנה של חלפי, תבחין באדם הניצב בכל קיומו השברירי מול עולם קשה ומאיים.

3. בשירו "אשר טייל עימך", שהלחין אותו יפה יוני רכטר, מופיעה שורה שהיא אולי אחד מביטויי הבדידות העילאיים בשפה העברית. אני בטוח שישנן גם אחרות יפות ממנה, אך אין יפה כמוה. חלפי כתב "אני וגופי, חבויים, שְׁגִינוּ יחד". אז כן, אמנם זו איננה קריאה גרנדיוזית הקוראת תיגר בצרחה גדולה ורבת הוד על הבדידות האנושית, אבל אוי, כמה שהאמירה העדינה הזאת היא קשה מנשוא ושורטת. וזהו חלפי. בשבילי.

4. הצטערות לסיום: למעשה רציתי לכתוב רק כמה מילים מהלב על חלפי ושיריו, רק להגיד בשקט "אברהם חלפי לך דומיה תהילה", ולצערי לא זה מה שיצא. ממש לא רציתי להכביר מילים מצטעצעות רק כדי להסביר עד כמה אני אוהב את שיריו של האדם והמשורר הבודד הזה. שהיה שחקן ושאהב נשים, מרחוק. ומת ערירי כשהוא שר את ד' אמות של צניעות בדידותו המתקוממת בשקט. ודי.

יארצייט מס' 2 סילביו ברלוסקוני

1. גן התענוגות הארציים הוא טריפטיון שמן על עץ מעשה ידי הצייר ההולנדי הירונימוס בוש. היצירה צוירה בין השנים 1503 – 1504.

2. הלוח הימני של הטריפטיון מתאר את עונשם של בני האדם על חטאיהם. בלוח מופיעים בעלי חיים המענים את בני האדם, וכן מתוארות טרנספורמציות של בעלי חיים ההופכים למפלצות. בני האדם נענשים בהתאם לחטאים בהם הם חטאו.

3. סילביו ברלוסקוני, אדם תאוותן ומושחת, אשר במהלך חייו הציבוריים נודע בהתבטאויות סקסיסטיות ושנויות במחלוקת. ובמסיבות הוללות מושחתות ודקדנטיות. את כל אלה הוא קינח בהשחתה פוליטית של מערכות השלטון באיטליה. די דומה לדברים שמנסה לעולל לנו ידידו הטוב בנימין נתניהו.

4. לאחר בחירתה לפרלמנט של הדוגמנית מארה קרפניה במסגרת מפלגתו, אמר ברלוסקוני כי יציע לעגן בחוק את זכות הלילה הראשון. אחר כך אמר כי אלמלא היה נשוי, היה נישא לה מיד. רעייתו של ברלוסקוני, ורוניקה לריו, דרשה ממנו להתנצל. אך בסופו של דבר למזלה הרב התגרשה ממנו.

5. אני מקדיש את הקטע מהלוח הימני (שמופיע כאן) לסילביו ברלוסקוני שהלך היום לעולמו והלוואי ויגיע לשם. למקום הראוי לחוטא כמוהו. ושיעשה טובה וישמור מיטה חמה לידידו הטוב בנימין נתניהו. לכשתבוא שעתו של זה להסתלק.

פינת הקריקטורה השבועית: כבר 23 שבתות ברציפות שאנחנו, קבוצת חברים לא קטנה מכפר הנשיא, יוצאים להפגין בכיכר ליזה בראש פינה. לקראת הפגנות המחאה במוצ"ש "המפייס" הלאומי קורא לכל הצדדים להפסיק את האלימות...

• אני כבר לא מכיר אף אחד בקיבוץ (האומנם?)

צמחנו, גדלנו. אנו מקבלים חברים חדשים, ילדים חדשים נולדים. ממש נפלא!!! יחד עם הברכה הזאת, נשמעת יותר ויותר האמירה: "אני ממש לא מכיר אף אחד בקיבוץ!", "אני גר כבר 10 שנים בקיבוץ, ויש כל כך הרבה אנשים שאני לא מכיר", וגם "כשאני רוצה לפגוש אנשים מכפר הנשיא שאני מכיר, אני נוסע לראש פינה...". "אני חברה ב"פרגונים" ובקבוצות אחרות, אבל אני לא מכירה הרבה מהשותפים שלי בקבוצה".

המשפטים האלה נשמעו גם מפי כמה מהחברים שנכחו במפגש עם חברי ההנהלה לפני שבועיים. המשפטים האלה נשמעים לא רק בכפר הנשיא. כמעט בכל הקיבוצים שגדלו בשנים האחרונות, בהרחבות ובתוך הקו הכחול, אנשים שהיו רגילים להכיר כל מי שעובר על השביל וכל מי שנכנס לחדר האוכל, פתאום מוצאים את עצמם זרים בתוך ביתם, ויש כבר ניסיון שהצטבר במועצה האיזורית בפתרונות ובפעילויות.

גם בפגישה עם נציגי וועדת תרבות שהתקיימה ב"מפגש" בשבוע שעבר עלה הצורך הזה. ובהמשך אתייחס ליוזמה לקידום העניין.

• "מעולם לא הקדימו לי שלום בשבילי הקיבוץ"

את המשפט התמוה הזה אמר לפני שנים רבות אריה בן גוריון ז"ל מקיבוץ בית השיטה, מי שהיה ידוע כ"מר תרבות וחגים" של התנועה הקיבוצית. "מעולם לא הקדימו לי שלום", פירוש, שאני הוא זה, שתמיד מקדים שלום למי שאני פוגש על המדרכה בקיבוץ. כך הסביר אריה בן גוריון.

ואכן, בכפר הנשיא, נדמה לי שהאנשים מרבים לאמר שלום ו/או לחייך למי שנקרה בדרכם, גם אם הם לא מכירים אותו. זו אחת התופעות שבגללן לא מעט אנשים התאהבו בכפר הנשיא ממבט ראשון, מ"שלום" ראשון או מחיוך ראשון.

אני עצמי יצרתי כבר כמה היכרויות נעימות ונחמדות בדרך זו. למען האמת אני הרבה יותר אמיצה בשטח הקרוב לביתי, וכשאני רואה מישהו שאני לא מכירה, והוא לא נראה כמו שיפוצניק, או שליח של משרד החקלאות שבא להכניס חומרים נוראים לשורשים של עץ הלימון שלי, אני שואלת: אתה גר פה? ובדרך כלל מוסיפה: "אני תמר, ואני גרה פה בשכונה". ההמשך הוא בדרך כלל שיחה נעימה והתחלה של היכרות.

• יזמה חדשה בנושא

לפני שנתיים, לקראת חג המשק יזמה קרול בילגורי מפגשים בין משפחות ותיקות יותר או פחות עם משפחות חדשות יותר או פחות. ואכן, באותה התקופה התקיימו הרבה מפגשים על קפה ועוגיות בין משפחות צעירות ומבוגרות.

השנה, חשבנו, קרול ואני על פורמט אחר, שגם הוא אמור לקדם היכרות בין כאלה שאינם מכירים זה את זה. על פי התוכנית נקיים מפגשים של בין 15 ל- 20 אנשים מן הקיבוץ, שליש מהם שנמצאים פה למעלה מארבעים שנה, שליש שנמצאים פה בין 10 ל 40 שנה ושליש אלה שנמצאים פה פחות מעשר שנים, כולל חברים אשר התקבלו לחברות, אבל בגלל מחסור בדירות גרים עדיין מחוץ לקיבוץ. המפגשים והפעילויות שבהם, יגרמו לכך שבסוף המפגש כל אחד מאתנו יכיר אנשים שלא הכיר קודם, ישמע קצת על חייו לפני כפר הנשיא ועל השנים שעברו עליהם בכפר הנשיא. מי שירצה להשתתף במפגשים יוכל גם לבחור את המועד המתאים לו (ערב, אחה"צ, או יום שישי בבוקר).

חשבנו להתחיל בפעילות עוד לפני חג המשק, אבל מתברר שהרבה משפחות צעירות עסוקות בארועי סוף השנה, ליגת הכדורסל של ילדי האזור, ובקיצור, נראה שכדאי להתחיל אחרי אחד בספטמבר, וזאת הכוונה שלנו.

זאת גם ההזדמנות של הקוראים להעלות הצעות או להתנדב לסייע.

ועל כך תודה מראש!

שבת שלום.

מלאתי טופס לביטוח חיים/ יואל ריפל

גיל : כל שנה יותר ויותר
מין: כל שנה פחות ופחות
משקל: כל שנה יותר ויותר
גובה : כל שנה פחות ופחות
נייד: תחבורה ציבורית
גורמי סיכון: השליחים של וולט
מען לאחר הפטירה : בית העלמין הירקון
שכיר/עצמאי : לא זה ולא זה-לא שכיר אבל נשוי...
מוטבים- שיחכו...

השארית חותם לקהילת כפר הנשיא ממחזור יד' שסיימו את המכירה.. הפיכת חלקו העליון של המקלט ליד הגנים למרחב משחקים לילדים ולגדולים, עם ציורי קיר מדהימים!!!

ועוד מחזור מכירה הסתיים לו. מחזור י"ד יוצא לדרך חדשה.

בהצלחה רבה לכל החניכים באשר ילכו

16.6 לני יודאיקין
 רחלי פוקס
 אריאל אזולאי
 17.6 זואי שולץ
 18.6 גבי אורן
 שוני ואלך
 עדי וולפסון
 19.6 שי אזולאי
 הודיה דבולט
 21.6 שהם מזרחי
 22.6 מוניקה ברזל
 לינדה פוטרמן
 קרן עזריה
 אודי איילון

סיפור לשבת

המציאות של החיים

אלוהים ברא את החמור ואמר לו: תהייה חמור, תעבוד קשה מהזריחה עד השקיעה, תשא על גבך משקולות, תאכל דשא, לא תהיה חכם ותחיה חמישים שנה. ענה לו החמור: ריבונו של עולם, אני אהיה חמור, אבל לחיות חמישים שנה זה יותר מידי, אסתפק ב-20 שנה. לאחר התחשבות מה נענה אלוהים לבקשתו של החמור.

אחריו, ברא אלוהים את הכלב ואמר לו: אתה תשמור על בני הבריות, תהייה חברם הכי טוב, תאכל את השאריות שיתנו לך ותחיה 25 שנה נאנח הכלב וענה: ריבונו של עולם, אני אהייה כלב, אבל לחיות 25 שנה ככלב זה יותר מדי, אסתפק ב-10 שנים. אלוהים התחשב ונענה לבקשתו

למחרת ברא אלוהים את הקוף ואמר לו: הייה קוף, קפוצ' מענף לענף, הצחק את האנשים ותחיה 20 שנה כקוף חשב הקוף וענה: ריבונו של עולם אני מוכן להיות קוף אבל לחיות 20 שנה כקוף זה יותר מדי, אבקשך להוריד מחצית מחיי. התחשב אלוהים ואישר לו 10 שנות חיים.

לבסוף, ברא אלוהים את האדם ואמר לו: תהייה אדם, שלוט עם שכל על כל פני כדור הארץ ותשתמש בו אתה כדי לשלוט על כל העולם ותחיה 20 שנה ענה לו האדם: ריבונו של עולם אני מוכן להיות אדם אבל לחיות רק 20 שנה זה מעט מדי, תוסיף לי בבקשה את ה-30 שנה שהחמור ויתר, את 15 השנים שהכלב לא רצה ואת 10 השנים שהקוף דחה. אהייה מרוצה להיות אדם. חשב אלוהים וכך עשה.

ומאז חי האדם 20 שנה כאדם, מתחתן, מקבל משכנתא, מביא ילדים ועובד כמו חמור 30 שנה, כשהילדים עוזבים את הבית הוא חי לבד כמו כלב 15 שנה וכשמגיע לפנסיה חי לו 10 שנים כמו קוף, קופץ מבית לבית של הילדים ועושה צחוק מעצמו על מנת להצחיק את הנכדים זו המציאות של החיים...

שבת שלום - דורית

